

Landskap: BlekingeUpptecknat av: Barbro JöellebergHärad: BohaAdress: TorskörsSocken: AugerumBerättat av: Aug. OlssonUppteckningsår: 1935Född år 1870 i PorogölUppteckningen rör Trä med husdjuren s. 2-3.Slakt s. 3-4.Några historier om finnar
hur man kunde se det binna i en
en gård utan att det var fara å
fårde.

s. 4-7.

7.

l. 4997

Aug. Olsson, Ziveryd, är en mycket källförlitlig
meddelare i synnerhet i vad som gäller den
materiella sanningen för.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

2. 4997

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Aug. Olssons fader, som bodde på Strågen, Borngöb.
hade aldrig tur med sina besök. Aug. fick alltid
överta dem, varefter de tivedes bättre. En gång kom
en finnkäring dit och han såg genast hur det var
jätt. "Där ligger ett folkaben under lagolvet," så
han. Han kom mycket riktigt snart fram med ett
ben av något slag, men alldeles med detsamma
blev det nog ej bättre med djuren. Längre fram
tivedes dock djuren bättre.

Vid ett tillfälle dog en gris på Strågen. Fadern
bad Aug. ta den och springa ner och beakta den i
en liten gölahåla intill gården, "men se dag inte
om, utan spring barra him." Aug. gjorde som fader
bett honom och "de" parsto inte länge förrän ja'
val himma."

Hans i Rörsmåla hade också dålig tur med
sina djur. Det berodde på att han blivit övern med

en karl. De ville nämligen ha samma kvinna, men Hans fick henne. En gång kom någon till Hans och sade, att han skulle fringa fram den som rädde över sturen. Hans' gamle rival kom också dagen efter och hade "tre röa marke" på kinden.

Man var i allmänhet rädd för att främmande personer skulle få se in i ladugården. En gång hade en torparkäring, som man beskyllde för drolldom, sett på Aug:s grisar, som voro ovanligt fina. "Det var pigbtiga grisar," sade hon, men efter den dagen togo de av och blevo sämre och sämre. De repade sig emellertid efter en tid.

Vid slakt fick man inte ynka djuret, som skulle slaktas. En gång hade de kalvslakt på trägen och slaktaren kunde knappast få död på kalven. "De ä' de förbannade ongarna, som staur här ä' ynka kräket," svar han.

4. 4997

Man lägga iljäl djuret vid slakt. Någon
fisk hålla i hornen vid slakt av hornboskap. Man
hade en kittel neigröd i jorden, precis där blodet
beräknades skola rinna.

Anton Olssons i Fåmjö första lusten dag
i barnsång. Det berodde på att en finne en gång
friat till henne och fått nej av hennes far.
Han hade då svurit att hon ej skulle komma
över sin första barnsång.

Aug. Karlsson i Skjetorp, Ramdala, hade
en gång fått en guldpeng el. gulding el. något
annat fremål av en finne. Då han fick det
sade de till honom att det skulle gå honom väl
så länge han lyckades behålla det. En gång var
han i Öredagöl och köpte en ko och antingen
betalade han med fremålet eller också tappade
han det där, men borta var det. Sedan var det

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

omöjligt för honom, vad han än tog sig för. Han blev utfattig och gjorde konkurs för några år sedan (5 à 6)

Karl Oskar Råban i Älmteryd, Angerum, hade en gång vid en försöring varit "le' ve' en fimkrörings dotter". Summan var att han skulle få sota för det. Han bodde i Bettamåla och dottern hette Vendela. En kväll gick Råban till Alfr. Svensson i Bettamåla och på vägen mötte han kåringen. Och där var sådant av djur omkring henne med lågig hals och lågiga både fram och bak. Det var knappt han kunde komma fram. (Råban lever än. Omkr. 67 år gammal)

En gång när Rob. Magnusson i Trollamåla var hemma på strågen och hälsade på sin fästmo, Aug. Olsons systers, kom där dit ett fimmfolks på sin hästskjuts. Rob. var ond på dem och sade så de ej

6.4997

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

hörde det, att han skulle gå och lösa deras häst
och köra bort dem från gården. Han fick dock
ej hållas, men morgonen därpå frågade finnarne
efter honom och sade att han gärna kunde gjort
som han sagt, "så skulle han nog fått stå där."
De sade också att det blir inget med den där och
de ha visst fått rätt.

En gång kom en fimlekäring och lögde
flåsk i en gård. Husmodern där gick ner i
källaren och skar av ett stycke, men hon tyckte
det blev för stort och skar ett nytt. När hon kom
in sade fimlekäringen att hon gärna kunde gett
dem det första stycke, "det hade ej varit för mycket".
Husmodern blev rödd och gick efter det. Sedan ville
fimgumman ha blåmvin till, men de hade inget
i huset, ty de använde ej sådant där. "Jo, se du
bara efter bland dina flaskor, så hittar du nog."

Skriv endast på denna sida!

sa finköringen. Lustum gjorde så och fann en slump brännvin i en flaskas, som de haft till bråken någon gång. Summan fick det också.

Peter Andersson i Ålmtamåla skulle gå hem en gång förbi Ålmteryd, men det var omöjligt för honom, han kunde ej komma förbi Viktor Holmbergs gård. Det brann i ladugårdarna och överallt och han måste gå en omväg över Nonagårde. Peter Andersson är en gammal hederman, ej fallen för vidskeppelse eller lögn.